

Indiánokkal, amisokkal és cowboyokkal is összehozta a sors a vadnyugati hangulatú területeken, s a sztereotípiákat cáfolandó az amerikai kontinensnek egy sportos, bringázni szerető oldalát ismerte meg.

Hideget-meleget kapott már Észak-Amerikában a Góbé termékcsalád által támogatott bringás, miközben mélyebben és igen magasan fekvő vidékeken haladt át, naponta több mint száz kilométert téve meg – egy alkalommal, Denverbe igyekezve közel 190-et hagyott maga mögött.

Nem csoda hát, ha már majdnem 24 ezer kilométert mutat a számlálója, s az sem, ha az eddig letekert utat olykor térdében érzi. Fájdalmait az új-zélandi őszi időjárás hatásának tulajdonítja, de reményei szerint a probléma nem bizonyul komolynak.

Sátra, amely mindeddig hűségesen állta a sarat – dacolva egyebek mellett a fagyos ázsiai időjárással is – megadta magát, s nemrég **azt is ki kellett selejteznie**, miután ruházatának, felszerelésének és BéBike alkatrészeinek jó részét már korábban lecserélte. „Új sátram kicsivel nagyobb a kutyaólnál, de remélem, megvéd a hátralevő utam éjszakáin” – fejtette ki blogján

Kobra.

Az amisok legendás szendvicse

Kellemetlenségek ide vagy oda, az eddig meglátogatott öt amerikai tagállam – Washington, Idaho, Montana, Wyoming és Colorado – festői tájai, működő közbiztonsága és barátságos lakói végleg elfeledtették a székely utazóval kezdeti előítéleteit.

Amint bevallotta, blogközpontú életmódja nagy hatást gyakorolt a gondolkodásmódjára, ugyanis mostanra automatikussá vált reakciója, hogy ha érdekességet lát, lefényképezi, és **amikor ideje engedi, szavakba önti élményeit**

– az Egyesült Államokban bőven akadt lejegyezni valója mindaddig, még ha blogját nem is tudta minden nap frissíteni.

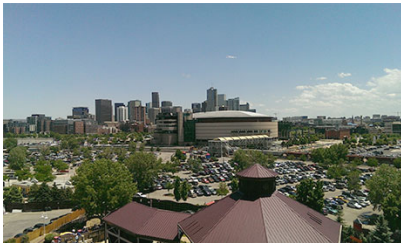
Montana államban előbb alig észrevehetően emelkedett 800-ról 1500 méteres tengerszint fölötti magasságra. Ott már kezdtek ritkulni a Washington államban korábban bebarangolt, végeláthatatlan sík területek, a hosszú, egyenes országutak, de az udvarhelyi világutazó kihasználta, hogy ebben az államban az autópályán is tekerhet.

A főútról le-letérve hegyek által szegélyezett tájakon kalandozott, az egyik faluban belecsöppenne **az amisok különleges világába**. A puritán, technikai újdonságoktól elzárkózó, mélyen vallásos emberek híresen ízletes szendvicseit egy korábbi vendéglátója ajánlotta Kobra figyelmébe, s a székely utazó nem is csalódott benne.

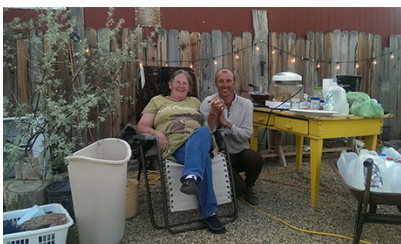
Farkasok a Yellowstone Nemzeti Parkban

A bringás már május végére a Yellowstone Nemzeti Park közelébe ért, kétezer méteres magasság fölé emelkedve. A térségben **grizzlymedvéktől, farkasoktól és más vadállatoktól** félve nehéz szívvel vadkempingezett, a sáttáborokban azonban a helybérlet legalább tíz euróba került éjszakánként.

Többször egészen közelről látott farkast, ám sikerült épségben megúsznia a találkozást. Az egyikről ekképp számolt be: „többen álltak mellette és fotózták. Érdekes, hogy milyen jól elérnek az állatok és emberek egymás mellett”. A Yellowstone Nemzeti Park nagy hatással volt a székes utazóra.

„Itt eldöntöttem, hogy tiszteletben tartom a védett terület szabályait, és csak a kijelölt helyen éjszakázom. **Régen a természet törvények nélkül is tudott létezni**, de ma már nem. Ha nem korlátoznának, itt is miccset, korondi kalapot árulnának.

Nagyon jó időben vagyok itt, kevés a turista, a kempingek kétharmada még zárva, és nincs minden út megnyitva. A Yellowstone-tóhoz közeledve már hidegebb van. A tó még be van fagyva, nagyon szép látványt nyújt így is” – foglalta össze első benyomásait Kobra.

Mivel nem főszezonban érkezett a térségbe, előfordult, hogy hiába akart becsületesen, kempingben aludni, a sátozóborok egy részét még zárva találta – egy alkalommal egy zárt kempingtől **meglehetősen barátságtalanul küldték el**, neki pedig hóban, fagyban és sötétben útra kellett kerekednie, hogy szállást találjon – végül egy másik zárt kempingben húzta meg magát.

A némiképp hűvös hangulat a világutazóra is átragadt: „Kezdett sok lenni a hidegből, kényelmetlenségből. Ujjaim kirepedeztek a hidegtől, arcom is megégett a hóról visszaverődő napfénytől. Pár nap, és ereszkedem Denver felé” – fejtette ki.

Indiánok és udvarhelyiek

Napokkal később, Dubois település közelében indiánokkal találkozott: „Egy töltőállomásnál találkoztam életem első indiánjaival. Imádtam kamasz koromban az indiános könyveket. Winnetout nem ezekről mintázták: **kövérek voltak, kopaszok, hip-hop zenét hallgattak, és sokat beszéltek.** Nagyon barátságosak voltak, éljen az új generáció” – írta le blogján.

Néhány nappal később is megkísértették az indián szellemek: „A Split Rock nevű helyen álltam meg pihenni. Indiánok lakta terület volt, ahol gyakoriak voltak a csatározások. Tetszett nekem, hogy ezeket a csatákat a fehérekkel ma tragédiaként tüntetik fel, és nem a hősiességet emelik ki. Ez fontos az együttéléshez a mai Amerikában, ahol a nagyapák még egymás ellen

harcoltak” – fogalmazott.

A vadnyugati hangulat és Kobra vándor életmódjának találkozásánál olyan vendéglátók voltak jelen, akik **akarattal a semmi közepére költöztek**, hogy a néptelen, gyönyörű tájban, illetve a szabadság érzetében igazán örömet leljék.

Ilyen volt korábban egy Paul nevű fiatal panziótulajdonos, továbbá a Dubois-hoz közeli Lamote nevű helységben egy L. B.-nek szólított nő, aki a vándorok fogadását tekinti fő feladatának, és az utazók angyalaként emlegetik – mint Kobra leírta, több bringás újságban is írtak a derűs néniről.

Nem csak amerikaiaknál, hanem **már két udvarhelyi párosnál is megszállt** az Egyesült Államokban: június elején Denverben a kadicsfalvi származású, Sztigu becenevű régi barátjánál és családjánál vendégeskedett – a gondolat, hogy végre udvarhelyiekkal találkozhat, érkezése napján akkora erőt adott neki, hogy közel 190 kilométert tudott megtenni két keréken.

„Magyar nyelvű rádió szól a hangfalakból, ízesen, székelyesen beszélünk otthonról. Töltelékes káposztát eszünk, előtte oroszhegyi szilvapálinkával kínálnak. Parajdi só van a fürdőben,

Hargita Gyöngye borvíz és zakuszká a hűtőben, a gyerekek folyékonyan beszélik a magyart. Székelyudvarhely fotója van a falon” – írta le környezetét az utazó, hozzátéve, Denverben végre alkalma adódott felülni egy igazi nagy amerikai hullámvasútra.

Feledhetetlen síparadicsom

Az elmúlt héten Aspenben – Észak-Amerika egyik legfelkapottabb síparadicsomában – látták vendégül Székelyudvarhely szülöttei. Ahhoz, hogy ide elérjen, újra emberföltötti erőt kapott, ugyanis az emelkedőn **egy nap alatt az esővel, jégesővel és havazással is meggyúlt a baja.**

„Ez a városka az amerikai dúsgazdagok kedvelt síparadicsoma. Sok híres színésznek, ismert, gazdag amerikainak van itt háza. Na, én nem értük másztam meg ezt az átjárót, hanem egy kedves ismerősömet jöttem meglátogatni: Bea és párja, Artúr székelyudvarhelyiek, itt élnek pár éve” – közölte.

Ekképp számolt be az ott töltött időről: „Az elmúlt két napot pihenéssel, székelyudvarhelyi barátaimmal töltöttem. A vendéglátóim mindent megtettek azért, hogy én itt jól érezzem magam. Megismertem még más itt élő magyarokat, voltunk sétálni a környező hegyekben és bográcsoztunk.

Aspen városa kerékpárbarát közösségnek nevezi meg magát: rengeteg bicajos utat építettek, szinte mindenki teker az utcán. Itt nem csak üzletekben lehet kerékpárokat látni” – mutatta be a helyet. Mint bevallotta, az udvarhelyiekkel töltött időszak annyira felüdítette, hogy **nem is ünnepli meg utazásának évfordulóját** : annál jobban úgysem érezhetné magát.

„Indulásom óta változott a célom: induláskor vágyakoztam a nagyvilág kiszámíthatatlanságára, most vágyakozom haza – az egy másik világ, a biztonság. Viszont nem változott az, hogy örömmel jöttem erre az útra, és örömmel megyek haza. Az örömöm változatlan” – értékelte az elmúlt egy évet.

Következő úti célja a Grand Canyon, de Közép-Amerikába és Mexikóba is tervez ellátogatni – a fekvőbringás góbé útajáról hamarosan ismét tudósítunk.